

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobkyně: X, nar. X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který spočíval ve vrácení žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu ze dne 6. 2. 2026, evidované pod č. j. OAM-337353/DO-2026, pro její nepřijatelnost

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobkyni dne 6. 2. 2026 vrátil její žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se přikazuje, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu ze dne 6. 2. 2026, evidované pod č. j. OAM-337353/DO-2026.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala určení, že zásah žalovaného, kterým jí vrátil žádost jako nepřijatelnou podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „Lex Ukrajina“), byl nezákonný. Zároveň navrhl, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování práva žalobkyně na dočasnou ochranu a přikázal mu obnovit stav před vrácením žádosti jako nepřijatelné. Žalovaný vyhodnotil žádost jako nepřijatelnou, protože žalobkyně již v minulosti získala dočasnou ochranu v Německu. To zjistil z Platformy pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany (dále jen „TPD“), v níž je u žalobkyně v rubrice „Type of protection“ uveden znak „ia“. Tento znak je zkratkou anglického slova „inactive“ a používá se tam, kde povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany bylo cizinci uděleno, avšak aktuálně již toto povolení platné není.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně v podané žalobě uváděla, že opravdu dříve měla dočasnou ochranu v Německu, ta jí ale zanikla. Žalobkyně poté namítala, že i nový důvod nepřijatelnosti žádosti o udělení dočasné ochrany v ČR podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina je v rozporu s unijním právem a nelze jej proto aplikovat. Žalobkyně připomněla judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž i druhotný pohyb osob, kterým dříve byla udělena dočasná ochrana v jiné zemi, je přípustný. Tento právní názor lze přitom považovat za ustálený, neboť na něj navázaly desítky pozdějších rozsudků Nejvyššího správního soudu i Městského soudu v Praze. Žalobkyně namítala, že žalovaný nemůže považovat žádost o dočasnou ochranu za nepřijatelnou pouze proto, že občan Ukrajiny má nebo dříve měl dočasnou ochranu v jiném členském státě EU. S ohledem na stále platnou dohodu členských států o neaplikaci článku 11 směrnice o dočasné ochraně, unijní právo nijak neomezuje druhotné pohyby držitelů dočasné ochrany. Neumožňuje toliko čerpání výhod spojených s dočasnou ochranou ve vícero zemích současně. Postup, který zvolila ČR, směrnice o dočasné ochraně nepředpokládá.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že vyhodnotil žádost žalobkyně o udělení dočasné ochrany jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina. Žalobkyně totiž v minulosti získala pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany ve Spolkové republice Německo. Žalovaný uvedl, že je mu známa judikatura soudů, podle níž je § 5 odst. 1 písm. d) a f) rozporný s unijním právem, ale podle žalovaného to není postaveno na jisto. Žalovaný se naopak domníval, že může odepřít povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany těm osobám, které již takové povolení získaly v jiném členském státě. K tomu žalovaný zopakoval ty samé argumenty, které již mnohokrát přednesl v jiných řízeních před zdejším soudem (např. v nedávné době v řízení pod sp. zn. 18 A 61/2025, 11 A 97/2025 či 3 A 162/2025) a jimiž zpochybňoval judikaturu, která dospěla k nezákonnosti jeho postupů

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina. Žalovaný navrhnul zamítnutí žaloby a nadto zvážení položení předběžné otázky SDEU stran souladu ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) s právem EU.

IV.

Právní posouzení věci soudem

4. Městský soud v Praze v souladu s § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal popsany skutkový děj. Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí (§ 87 odst. 1 část věty před středníkem s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
5. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobkyně s takovým projednáním věci ve stanovené lhůtě nevyjádřila nesouhlas a žalovaný s takovým projednáním věci výslovně souhlasil. Soud neshledal potřebu nařídít jednání ani pro potřeby dokazování. Podkladem pro rozhodnutí soudu je primárně tiskopis žádosti o dočasnou ochranu, kterou žalobkyně podala u žalovaného a kterou jí žalovaný vrátil. Obsah tohoto dokumentu je oběma stranám z povahy věci dobře znám a není mezi nimi sporný. Všechny pro věc podstatné skutečnosti plynou z předloženého správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009 č. j. 9 Afs 8/2008-117). Posouzení důvodnosti žaloby spočívá v zodpovězení právní otázky.
6. Podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina *žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.*
7. Podle § 3 odst. 1 Lex Ukrajina *ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky uděluje dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady Evropské unie podle § 1 odst. 1 písm. a).*
8. Podle § 3 odst. 2 Lex Ukrajina *ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky dále, je-li účinné rozhodnutí Rady Evropské unie podle § 1 odst. 1 písm. a), uděluje dočasnou ochranu cizinci, který doloží, že a) byl ke dni uvedenému v rozhodnutí Rady Evropské unie podle § 1 odst. 1 písm. a) držitelem platného povolení k trvalému pobytu na území Ukrajiny a b) jeho vycestování do státu, jehož je státním občanem, nebo části jeho území, anebo v případě osoby bez státního občanství do státu nebo části jeho území jeho posledního trvalého bydliště před vstupem na území Ukrajiny, není možné z důvodu hrozby skutečného nebezpečí podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*
9. Podle § 3 odst. 3 Lex Ukrajina *ministerstvo vnitra zašle Evropské komisi oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládnutí následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob. Oznámení podle věty první zveřejní Ministerstvo vnitra na svých internetových stránkách.*
10. Přestože § 5 odst. 2 Lex Ukrajina vylučuje ze soudního přezkumu vrácení nepřijatelné žádosti cizinci, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2025 č. j. 1 Azs 174/2024-42 jednoznačně potvrdil, že vrácení žádosti o dočasnou ochranu ministerstvem z důvodu její nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 Lex Ukrajina lze přezkoumat (srov. bod [25] citovaného rozsudku).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

11. Soud připomíná, že ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65).
12. V posuzované věci jsou splněny první, druhá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobkyni pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jejích práv, a to bez ohledu na to, že jí již v minulosti byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě EU (v Německu). Z judikatury vyplývá, že vrácení žádosti pro nepřijatelnost může být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52). Čtvrtá podmínka testu je taktéž splněna. Zbývá tedy posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, pokud žádost o dočasnou ochranu žalobkyni vrátil jako nepřijatelnou.
13. Žalobkyně se jasně vymezila proti tomu, že žalovaný shledal její žádost nepřijatelnou, protože v minulosti získala dočasnou ochranu v Německu. Okolnost, že žadatel v minulosti získal dočasnou ochranu v jiném členském státě je jednou ze dvou kumulativních podmínek nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina.
14. Jakkoli se v této věci soud řeší nepřijatelnost žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina, na tento důvod nepřijatelnosti je třeba, i s ohledem na jeho vymezení, nahlížet v souladu s dosavadní judikaturou k důvodům nepřijatelnosti podle písm. c) a d) téhož ustanovení. Ostatně i žalovaný ve vyjádření k žalobě omezil většinu svých argumentů na to, že z práva EU neplyne právo žadatelů přemístit se do jiného členského státu (sekundární pohyb).
15. Jelikož je zjevné, že si žalovaný dosud neosvojil závěry dosavadní judikatury k nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina, soud mu i v kontextu nynějšího případu připomíná již citovaný rozsudek Soudního dvora EU ve věci Krasiliva, na nějž Nejvyšší správní soud navázal „dubnovou judikaturou“ v rozsudcích ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42, a mnoho dalších. Zdejší soud již zohlednil rovněž navazující argumentaci žalovaného (např. rozsudky ze dne 23. 4. 2025, č. j. 10 A 6/2025-61, ze dne 30. 4. 2025, č. j. 5 A 36/2025-38, ze dne 13. 6. 2025, č. j. 11 A 55/2025-37, nebo ze dne 21. 10. 2025, č. j. 11 A 118/2025-33 a 11 A 119/2025-24). Zdejší soud se s vyslovenými závěry plně ztotožnil a v podrobnostech na ně odkazuje. Navzdory tomu, že žalovaný tyto závěry setrvale nerespektuje, soud nepovažuje za účelné, aby je v jejich celistvosti neustále opakoval.
16. Ty samé důvody, které žalovaný namítal proti závěrům soudů o nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina, přitom provází i nynější případ. Přestože žalovaný shledal žádost žalobkyně nepřijatelnou podle nového důvodu nepřijatelnosti [§ 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina], na posouzení žaloby plně dopadají východiska dřívější „dubnové“ judikatury. Ta se uplatní proto, že § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina stejně jako důvody nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) vylučuje z věcného přezkumu žádosti cizinců, kteří jsou nebo byli držiteli dočasné ochrany v jiném členském státě EU (první podmínka). K této původní (byť formulačně upravené) podmínce pak v podobě nepřijatelnosti podle písm. f) přibyla další nová (svou povahou kumulativní) podmínka, aby žádosti o dočasnou ochranu, která splnila

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

první podmínku, předcházelo také oznámení podle § 3 odst. 3 Lex Ukrajina, kterým Ministerstvo vnitra vyrozumělo Evropskou komisi o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a o potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy (druhá podmínka).

17. Nejdříve stručně k první podmínce. První část § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina představuje pouze reformulované a navzájem sloučené podmínky nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina. Klíčovým zůstává, jakkoli se tomu žalovaný brání, že žádost osoby požívající dočasné ochrany na základě prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, na něž této osobě vzniká nárok na základě čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES, není správní orgán oprávněn vrátit této osobě jako nepřijatelnou z toho důvodu, že tato osoba o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany požádala nebo jí bylo toto povolení uděleno také v jiném členském státě EU. Zjistí-li žalovaný při podání žádosti oprávněné osoby o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, že tato osoba je vedena v TPD jako držitelka povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, je povinen takovou žádost přijmout, vést o ní řádné správní řízení dle zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, v jeho rámci poučit oprávněnou osobu o jejích právech a v návaznosti na její případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda jí povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo jiným členským státem skutečně uděleno a zda dosud, ke dni rozhodování správního orgánu, trvá.
18. Žalobkyně proto mohla dosáhnout na dočasnou ochranu již na základě toho, že splňuje podmínky čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382. Žalobkyně tedy splňuje výše uvedená kritéria pro přiznání dočasné ochrany ve smyslu prováděcího rozhodnutí (v opačném případě by jí ostatně dočasná ochrana v Německu udělena nebyla). Svědčí jí tudíž i právo sekundární volby hostitelského státu, které pro zásah žalovaného, jenž jí podanou žádost vrátil jako nepřijatelnou, nemohla realizovat.
19. Na právě uvedeném nic nemění „aktualizační“ prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. 7. 2025, o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382. Z aktualizačního rozhodnutí ani z jeho preambule neplyne, že by členský stát mohl, zvláště v situaci, jaká nastala v nynějším případě, žádost žalobkyně mechanicky procesně odmítnout jako nepřijatelnou bez toho, aby ji „propustil“ k věcnému posouzení. Žalobkyně přiznává, že dočasnou ochranu v Německu získala. Okolnosti trvání dočasné ochrany proto musí být blíže zjišťovány a nelze se spokojit pouze s údajem v TPD.
20. Zároveň je zřejmým cílem vložení nových bodů do recitálu prováděcího rozhodnutí Rady zajistit, aby v jednom okamžiku požívaly oprávněné osoby práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, a zabránit tak vícenásobným registracím. Postup předestřený judikaturou Nejvyššího správního soudu přitom není s těmito cíli nutně v rozporu, nevede k požívání dočasné ochrany ve více členských státech (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025-28, bod 14, nebo ze dne 19. 9. 2025, č. j. 5 Azs 180/2025-25, bod 7). Nejvyšší správní soud nerozporuje, že tento stav možný není, pouze žalovanému ukládá, aby v těchto případech prověřil, zda povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě trvá, aby žadatele poučil o nemožnosti souběžného využívání dočasné ochrany ve více členských státech, případně aby žalovaný prověřil, zda udělením dočasné ochrany v ČR automaticky zanikne dočasná ochrana udělená v jiném členském státě, případně zda žadatel učinil kroky, aby se práv z dočasné ochrany v jiném členském státě vzdal (rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 336/2024-42 a 1 Azs 174/2024-42).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

21. Žalobkyně tak úspěšně zpochybnila již první z podmínek, která musí být podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina splněna, aby žádost mohla být vyhodnocena jako nepřijatelná. Soud se pak (i s ohledem na chybějící žalobní argumentaci) věcně nezabýval splněním druhé z podmínek, o jejímž naplnění nebylo v této věci sporu.
22. Soud nicméně nad rámec výše uvedené argumentace odkazuje na posouzení druhé z podmínek např. v rozsudku zdejšího soudu ze dne 10. 11. 2025, sp. zn. 18 A 102/2025. V tomto případě žalobce vznesl jasně zacílenou argumentaci, kterou napadal nově vložený důvod nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina. Ani tento nový důvod nemohl podle zdejšího soudu zvrátit základy dubnové judikatury. Není zřejmé, proč by oznámení o riziku vyčerpání kapacit mělo mít vliv na judikaturou dovozené závěry o možnosti druhotného pohybu držitelů dočasné ochrany. Nejvyšší správní soud tuto možnost dovodil z čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí 2022/382 a současného vyloučení aplikace č. 11 směrnice o dočasné ochraně. Na tom se nic nezměnilo, změnila se pouze vnitrostátní úprava, která však musí být v souladu s právem EU (rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2025, č. j. 15 A 128/2025-19, bod 26). Žalovaný nemůže využitím nového důvodu vázaným na tutéž podmínku, kterou soudy opakovaně odmítly, nadále plošně odmítat žádosti pro jejich nepřijatelnost namísto jejich věcného posouzení v řízení.
23. S ohledem na shora uvedené a za situace, kdy judikatura Nejvyššího správního soudu navazující na rozsudek ve věci Krasiliva komplexně vysvětluje důvody nezákonnosti postupu – odmítání žádostí o dočasnou ochranu postupem dle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina a nyní podle jeho písm. f), které z nich vychází, bez věcného posouzení, a v unijním právu nedošlo od přijetí onoho rozsudku SDEU k takové změně, která by popřela správnost této judikatury SDEU a Nejvyššího správního soudu, neshledal Městský soud důvod k položení předběžné otázky SDEU.

V.

Závěr a náklady řízení

24. Soud shrnuje, že soudní výluka je ve vztahu k důvodům nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina v rozporu s evropským právem a nelze ji aplikovat. Proto soud žalobu projednal a shledal, že je důvodná. Důvod nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) citovaného zákona je v rozporu s unijním právem, konkrétně se směrnicí o dočasné ochraně a prováděcím rozhodnutím Rady. Z tohoto důvodu soud výrokem I. postupem podle § 87 odst. 2 s. ř. s. deklaroval, že zásah žalovaného byl nezákonný. Podle téhož ustanovení soud výrokem II. zakázal žalovanému pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikázal mu obnovit stav před zásahem, neboť důsledky zásahu nadále trvají.
25. Žalovaný vázán názorem soudu posoudí žádost žalobkyně tak, že není nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek vydat pobytové oprávnění. Ověřili-li, že žalobkyně již skutečně nedisponuje pobytovým oprávněním z titulu dočasné ochrany v Německu, a bude-li žalobkyně splňovat též další podmínky, dočasnou ochranu žalobkyni udělí. Pokud žalovaný zjistí, že je pobytové oprávnění žalobkyně nadále platné, poučí ji o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Jestliže bude žalobkyně na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v ČR, žalovaný ověří, zda vydáním

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

povolení k pobytu na území ČR dojde dle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozích pobytových oprávnění. V případě kladného zjištění mu žalovaný vydá oprávnění k pobytu. V případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve žalobkyni, aby sama v přiměřené lhůtě učinila kroky k ukončení pobytových oprávnění v jiném hostitelském státě. K tomu jí žalovaný poskytne potřebnou součinnost.

26. Soud nerozhodoval o návrhu na vydání předběžného opatření, neboť o žalobě rozhodl meritorně bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí a ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 38 odst. 3 s. ř. s. Podle § 38 odst. 4 věty druhé s. ř. s. zaniká předběžné opatření nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným. V této situaci by tedy již rozhodování o předběžném opatření bylo bezpředmětné.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšné žalobkyni vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, avšak žádné náklady nevyčísila. Žalovaný nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť nebyl v řízení úspěšný.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, v řízení úspěšná žalobkyně je zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, tedy právnickou osobou, k jejíž činnosti, uvedeným ve stanovách, patří poskytování právní pomoci uprchlíkům nebo cizincům. Tento zástupce nemá právo na odměnu za zastupování, má pouze právo na náhradu účelně vynaložených nákladů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2008, sp. zn. 4 Azs 51/2008), které však neprokázal. V řízení před zdejším soudem tak náklady řízení žalobkyni nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. března 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.